

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.945 van 19 december 2008
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2008.

Gelet op de artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. SOENEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire bescherming luidt al volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Azeri uit Tabriz te zijn en in het bezit te zijn van de Iraanse nationaliteit. U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 8 november 2005. Op 23 december 2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf. Op 12 mei 2006 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 9 oktober 2006 verklaarde de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen uw beroep tegen mijn beslissing onontvankelijk. Op 20 maart 2008 vroeg u een tweede keer asiel aan in België. U zou niet naar uw land van herkomst zijn teruggekeerd omdat u nog steeds vervolging vreest wegens uw homoseksuele geaardheid. Sinds uw vorige asielaanvraag zou er opnieuw een convocatie van de Revolutionaire Rechtbank op uw naam naar uw ouderlijke woning zijn verstuurd. Uw broer zou in uw

plaats naar de rechtbank gegaan zijn. U zou niet meer informatie hebben omdat u slechts sporadisch contact hebt met uw moeder. Uw vader zou niet op de hoogte zijn van dit contact omdat hij kwaad is op u omdat u de eer van de familie geschonden heeft. De ouders van uw partner in Iran zouden ook nog meermaals naar het huis van uw ouders gekomen zijn om u te zoeken. Ze zouden klacht tegen u hebben ingediend omdat naar hun mening hun zoon door uw toedoen homoseksueel zou zijn geworden. Ook uw voormalige werkgever zou naar uw huis gekomen zijn omdat u hem te schande had gemaakt doordat u seks had met een man in zijn bedrijf. In België zou u een relatie begonnen zijn met een Marokkaanse Belg. U stelde niet meer naar Iran terug te kunnen keren omdat u het land illegaal hebt verlaten en wegens uw homoseksualiteit. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw legerkaart, algemene informatie en krantenberichten over de situatie van homoseksuelen in Iran, een brief van uw partner waarin hij stelt dat hij u als homoseksueel kent en een brief van professor Jean Swings, die eveneens bevestigt dat u homoseksueel bent. Op 6 september 2008 zond de holebi-organisatie "Wish" mij een attest toe waarin zij verklaart ervan overtuigd te zijn dat u homoseksueel bent en waarin wordt gevraagd uw homoseksuele geaardheid als overtuigend element in uw asielaanvraag te willen erkennen.

B. Motivering

Allereerst dient opgemerkt te worden dat ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heb genomen omdat u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen had afgelegd. Bovendien strookten uw verklaringen over de rechtszaak die tegen u zou zijn ingespannen niet met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het geheel van deze vaststellingen noopte ertoe te besluiten dat geen geloof kon gehecht worden aan de door u uiteengezette asielmotieven. U heeft in het kader van uw tweede asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aangebracht die mijn eerdere beslissing kan wijzigen. U verklaarde nog steeds gezocht en vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u werd betraptd tijdens homoseksuele contacten. Voorts zouden ook de ouders van uw seksuele partner en uw baas, in wiens garage u seks had, een klacht tegen u hebben ingediend (gehoorverslag CGVS p. 6). Ondanks het feit dat u beweerde dat er opnieuw een convocatie op uw naam werd afgegeven en dat uw familie u wist te vertellen dat de rechtbank de klachten zou behandelen (gehoorverslag CGVS p. 2-3), heeft u wederom geen enkel bewijs van de door u aangehaalde vervolging neergelegd. Uw verklaring dat u slechts sporadisch contact had met uw moeder is daarbij niet afdoende. Het is immers opmerkelijk dat uw vader en broer wel in uw plaats op de convocaties gingen (gehoorverslag CGVS p. 2-3), maar dat zij u niet de nodige bewijzen van uw vervolging wilden bezorgen. Bovendien verklaarde u opnieuw opgeroepen te zijn door de Revolutionaire Rechtbank (gehoorverslag CGVS p. 2), terwijl reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd geconcludeerd dat zaken op grond van gelijkaardige feiten in principe behandeld worden door de Algemene Rechtbanken.

Betreffende het feit dat u illegaal het land zou hebben verlaten (gehoorverslag CGVS p. 6), dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat de straf illegale uitreis een gevangenisstraf van één tot drie jaar kan zijn of een boete tussen 100.000 en 500.000 rial. Volgens de Internationale Organisatie voor Migratie wordt illegale uitreis in praktijk echter enkel gesanctioneerd met een boete van maximaal 150 dollar.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en legerkaart bevestigen uw identiteit en afkomst en het feit dat u uw militaire dienstplicht heeft vervuld maar deze feiten staan niet ter discussie. De brieven van uw partner en een vriend, professor Jean Swings, kunnen niet als objectieve bronnen beschouwd worden en bijgevolg is hun bewijswaarde voor uw asielrelaas zeer beperkt. Het attest van de holebi-organisatie Wish bevestigt uw homoseksualiteit, die op zich nooit werd betwist, maar werpt geen ander/nieuw licht op bovenstaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. De informatie over de problemen van homoseksuelen in Iran behandelt enkel de algemene situatie maar kan uw persoonlijk vluchtverhaal niet ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in wat kan worden beschouwd als een eerste middel, na een loutere weergave van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt vooreerst dat er door de Commissaris-generaal niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit en aan zijn seksuele geaardheid. Vervolgens uit verzoeker kritiek op het weergegeven feitenrelaas en stelt hij dat zijn tegenstrijdige verklaringen geen bewijs zijn van leugens doch fouten zijn die voortkomen van desinformatie, foute opvattingen, misverstanden, zenuwen en menselijke fouten. Vervolgens meent verzoeker dat indien de Commissaris-generaal geen twijfel heeft over zijn geaardheid als homoseksueel terecht kan worden aangenomen dat hij in Iran relaties had. In dat opzicht is de kans om opgepakt te worden aannemelijk en is het eveneens te aanvaarden dat hij als homo door pech in de problemen is gekomen ongeacht de tegenstrijdigheden die hem worden aangewreven. Tenslotte stelt verzoeker – onder verwijzing naar rechtsleer – dat de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden moet zijn, hetgeen in casu niet het geval is, zo meent hij, en betoogt hij – onder verwijzing naar en na weergave van delen van een Nederlands Ambtsbericht 2008 – dat niet op correcte wijze is nagegaan of zijn asielmotieven wel degelijk aanvaard kunnen worden in acht genomen de objectieve gegevens die over Iran bekend zijn.

Verzoeker concludeert dat hij behoort tot een sociale groep die vervolging riskeert en hij aldus dient erkend te worden als vluchteling.

2.2. In eerste instantie stelt de Raad vast dat een loutere verwijzing naar wetsbepalingen zonder meer niet dienstig is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker zich bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste asielaanvraag. Deze eerste asielaanvraag resulteerde in een weigeringsbeslissing van 9 oktober 2006 van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, waarvan het beroep hiertegen door de Raad van State bij arrest van 19 december 2007 werd verworpen.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen

mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4.1. Waar verzoeker met betrekking tot het feitenrelaas opmerkt dat de vader van zijn partner in zijn land van herkomst hem ervan beschuldigde zijn zoon te hebben verplicht tot homoseksualiteit, en aldus de weergave door de Commissaris-generaal dat verzoekers partner door zijn toedoen homoseksueel is geworden niet correct is, stelt de Raad vast dat dit geen steun vindt in het administratief dossier. Zo blijkt immers dat verzoeker op de vraag of hij zijn partner (tot seksuele betrekkingen) gedwongen had of niet, antwoordde 'de ouders hebben gezegd dat ik de zoon zover heb gekregen en er een homo van heb gemaakt' (gehoorverslag CGVS, administratief dossier map 2^e asielaanvraag stuk 4, p. 4), hetgeen niet voor interpretatie vatbaar is.

2.4.2.1. Verzoeker betoogt dat zijn tegenstrijdige verklaringen geen bewijs zijn van leugen doch fouten zijn die voortkomen van desinformatie, foute opvattingen, misverstanden, zenuwen en menselijke fouten. Het kan, volgens verzoeker, niet als tegenstrijdig beschouwd worden dat hij de ene keer Revolutionaire Rechtbank had gezegd en de andere keer Algemene Rechtbank, en dat hij geen documenten heeft afgegeven, aangezien bij het aanmelden bij de rechtbank de convocaties worden afgenomen.

2.4.2.2. Waar verzoeker stelt dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid waar hij de ene keer Revolutionaire Rechtbank had gezegd en de andere keer Algemene Rechtbank, stelt de Raad vast dat deze vastgestelde tegenstrijdigheid steun vindt in het administratief dossier. Daarenboven werd verzoeker reeds in het kader van de eerste asielaanvraag erop gewezen dat zaken op grond van gelijkaardige feiten in principe behandeld worden door de Algemene Rechtbanken (zie landeninformatie, administratief dossier map 1ste asielaanvraag, stuk 18), hetgeen verzoeker overigens niet heeft betwist en als vaststaand wordt beschouwd aangezien de beoordeling van de eerste asielaanvraag definitief in de rechtsorde is. De Raad heeft, zoals reeds eerder gesteld, niet de bevoegdheid deze beoordeling over te doen.

Verzoekers betoog dat hij geen documenten heeft afgegeven aangezien deze bij het aanmelden bij de rechtbank worden afgenomen, is niet afdoende. De Raad kan er immers niet aan voorbijgaan dat er thans ter ondersteuning van verzoekers tweede asielaanvraag geen enkel stuk voorligt dat zijn versie van de feiten zou kunnen aannemelijk maken. De bewijslast berust, zoals reeds gesteld, in beginsel bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde te zijn opgeroepen voor de rechtbank, is het niet onredelijk te verwachten dat een oproepingsbrief of enig ander gelijkaardig document zou worden voorgelegd, aangezien het om een essentieel stuk gaat dat de kern van het asielaanvraag van verzoeker betreft. Verzoekers verklaringen dienaangaande dat zijn vader hem geen informatie wil geven, doch naar de rechtbank is gegaan teneinde zo de ordediensten weg te houden van zijn huis en niet langer ten schande te zijn van de bureaus, evenals zijn verklaring dat zijn broer geen verdere informatie verkrijgt, zijn evenmin afdoende. Er mag immers van verzoeker verwacht worden dat hij ernstige inspanningen levert en meerdere pogingen onderneemt

teneinde het bekomen van informatie betreffende de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst, hetgeen verzoeker in casu heeft nagelaten, zo blijkt uit zijn verklaringen afgelegd bij de Commissaris-generaal.

2.4.3. Waar verzoeker ten slotte met betrekking tot de motivering van de bestreden beslissing stelt dat er niet getwijfeld wordt aan zijn seksuele geaardheid en er aldus terecht aangenomen kan worden dat hij in Iran relaties had, merkt de Raad op dat reeds bij de eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal (beslissing houdende weigering van de hoedanigheid van vluchteling van 12 mei 2006) geen geloof gehecht werd aan verzoekers vrees voor vervolging omdat hij betrappt werd tijdens homoseksuele contacten, hetgeen als vaststaand wordt beschouwd, en verzoekers redenering aldus niet opgaat.

2.4.4. De Raad is van oordeel dat verzoekers verklaringen die reeds bij zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden, samengenomen met het ontbreken van elk begin van bewijs, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen.

2.5.1. Verzoeker betoogt dat hij zich niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing omdat deze niet rationeel te verantwoorden is. Daarop haalt hij de vluchtelingendefinitie aan en stelt hij – onder verwijzing naar rechtsleer – dat het element “gegronde vrees voor vervolging” in deze definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in de Conventie van Genève vermelde redenen bestaat. Ten slotte stelt verzoeker nog – onder verwijzing naar en na weergave van delen van een Nederlands Ambtsbericht 2008 – dat niet op correcte wijze is nagegaan of zijn asielmotieven wel degelijk aanvaard kunnen worden in acht genomen de objectieve gegevens die over Iran bekend zijn, waar uit het aangehaalde ambtsbericht blijkt dat homoseksuelen wel degelijk vervolgd worden en bestraft kunnen worden indien zij homoseksuele handelingen stellen.

2.5.2. De Commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. In casu is het pertinent dat verzoekers eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde en dit gegeven het onmogelijk maakt een correct beeld te vormen van verzoekers werkelijke achtergrond of reële situatie in zijn land van herkomst.

Voorts moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is daartoe niet voldoende.

Verzoeker verwijst weliswaar naar en citeert enkele passages uit een Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2008, maar de Raad merkt echter op dat het louter gaat om een algemene verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en een algemene verwijzing naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties. Verzoeker betreft deze niet op zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Deze algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft. Daarenboven blijkt uit de informatie in het verzoekschrift geciteerd onder meer dat er geen specifieke en recente gevallen van discriminatie door de autoriteiten van homoseksuelen bekend zijn, dat er geen recente gevallen bekend zijn waarbij personen

louter en alleen ter dood zijn gebracht op basis van een veroordeling wegens homoseksuele handelingen, dat ook waarnemers in Iran stellen dat de laatste jaren de beschuldiging van sodomie op zichzelf nooit de primaire aanklacht is geweest voor een doodstrafvonnis in Iran en dat er geen gevallen bekend zijn van een actief opsporings- en vervolgingsbeleid ten opzichte van homoseksuele personen, ook niet wanneer de autoriteiten bekend zijn met hun homoseksuele geaardheid of homoseksuele handelingen.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het eerste middel niet kan worden aangenomen.

3.1. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst geeft verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet weer en stelt hij dat hij er terecht van overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in Iran. Verder stelt verzoeker dat er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit, afkomst en homoseksuele geaardheid. Het weze dan ook duidelijk dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming aangezien hij homo is en hij bovendien een gevangenisstraf riskeert van 1 tot 3 jaar wegens het illegaal verlaten van Iran, aldus verzoeker.

3.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker door de verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie die stelt dat de sanctionering in de praktijk wegens illegale uitreis slechts uit een boete van maximaal 150 dollar bestaat, niet weerlegt en zij dit deel van de motivering aldus als niet betwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Met betrekking tot de door verzoeker wederom aangehaalde algemene informatie afkomstig uit een Nederlands Ambtsbericht van 2008 kan door de Raad verwezen worden naar hetgeen reeds sub 2.5.2. werd gesteld. Immers dient elke aanvraag om subsidiaire bescherming individueel te worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is in principe niet voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (RvS 29 november 2007, nr. 177.396), waarbij de persoonlijke invulling minder zwaar weegt voor subgrond c) van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot ernstige schade in de zin van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De aard van verzoekers verklaringen, samengenomen met het feit dat hij geen begin van bewijs levert van de door hem aangehaalde feiten, leiden tot de conclusie dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kan worden aangenomen. Ten slotte stelt de Raad vast dat, voor zover verzoeker zich bevrijd wil zien van zijn ongeloofwaardige verklaringen, hij noch middels het bedoelde ambtsbericht noch op enige andere manier aantoont dat de toestand in Iran er één is zoals omschreven in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

4. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 december 2008 door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

J. BIEBAUT.